

شگفتی سازان الهام بخش پارالمپیک

اسکی باز بدون پا، تنیس باز بدون دست، شناگر با مشکلات زیاد در ستون فقرات و... از ورزشکاران تحسین برانگیز پارالمپیک ۲۰۲۰ بودند

مجید حسین زاده | روزنامه نگار

پرونده

مسابقات پارالمپیک توکیو ۲۰۲۰ در حالی به پایان رسید که شاهد ماراتن های زیادی در رشته های مختلف توسط ورزشکارانی بودیم که انگار محدودیت وشکست در زندگی برای شان معنایی ندارد. ورزشکارانی که برای رسیدن به رویاهای شان، باور نکردنی ترین سختی ها را تحمل کردند، نهایت

پشتکارشان را به کار گرفتند، ر کور دشکنی کردند و شاید نتوان لقبی جز «خارق العاده» یا «ابر انسان» به آن ها اختصاص داد. از اسکی بازی بگیرد که بعد از فاجعه اتمی چرنوبیل با معلولیت به دنیا آمد و امسال بدون داشتن دو پا مدال طلای پارالمپیک را گرفت، تاوزنه پرداری که سه سال به دلیل بیماری اش باید در قرنطینه می ماند اما هیچ گاه ناامید نشد. یا دب پدیریم که هر کدام از

این ها، به خاطر نوع تلاش شان می توانند الگوی خوبی برای همه ما به خصوص جوان ترها باشند. چیزی که مسیر آن ها را خاص کرده این است که بسیاری از آن ها برای رسیدن به این جایگاه باید بر موانع قابل توجهی غلبه می کردند. در پرونده امروز زندگی سلام، با چند نفر از این ابر انسان های تاثیر گذار که باید آن ها را تحسین کرد، آشنا خواهیم شد. یا ما همراه باشید.

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

دوشنبه ۱۵ شهریور ۱۴۰۰

۲۸ محرم ۱۴۴۲ ۶ سپتامبر ۲۰۲۱

شماره ۲۰۷۴۶

۱۹۶۶

۳ سال قرنطینه برای طلایی شدن در پارالمپیک

چهورز شکاری و چه رشته ای؟

علی جواد، وزنه پرداری

علی جواد، وزنه بردار ۳۲ ساله انگلیسی برای حضوری قدرتمندانه در مهم ترین مسابقات جهان به مدت حدود سه سال در شرایط قرنطینه قرار گرفت و خود را آماده حضور در رقابت های پارالمپیک توکیو کرد. این ورزشکار باتجربه مبتلا به بیماری کرون (التهاب روده) بود و حتی چندی پیش در آستانه مرگ قرار گرفته بود. سه سال پیش، وی به دلیل ضعف سیستم ایمنی بدن تصمیم گرفت خود را قرنطینه کند تا به هر طریقی بتواند در رقابت های پارالمپیک توکیو شرکت کند. علی جواد برای شرکت در این دوره از مسابقات خود را به شدت قرنطینه کرد، خودش غذا می پخت و حتی خانواده اش را ملاقات نمی کرد که حداقل در گیر ویروس کرونا نشود. رقابت های پارالمپیک در سال ۲۰۲۰ یک سال به تعویق افتاد و شیوع کرونا زمان قرنطینه او را افزایش داد. او در این دوره از مسابقات به مدال طلا دست یافت.

پرنده شگفت انگیز با ۲ پای معلول

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | تاناندو مالا نگو، پرش طول

تصور دوییدن بدون پا سخت است، پریدن که محال. انتاندو مالا نگو، دهنده اهل آفریقای جنوبی در پارالمپیک ریو در حالی که تنها ۱۴ سال داشت، مدال نقره دوی ۲۰۰ متر مردان را از آن خود کرد اما اهداف دیگری به سرش زد. مالا نگو ۱۹ ساله بارها در طول دوران حرفه ای خود، شکست خورده و به او گفته اند که امکانات لازم برای پیشرفت را ندارد اما تصمیم او چیز دیگری بوده است. او دچار معلولیت نازکی از هر دو پا (کودکانی که بدون استخوان ساق متولد می شوند) است. مالا نگو از بالای زانو به این معلولیت دچار است. او بعد از کسب مدال طلا در رشته پرش طول گفته: «من انتاندو مالا نگو هستم و این جایی است که برای آن تلاش کرده ام و سفرم در آن جریان دارد. من در سن بسیار کم تصمیم گرفتم خودم را انتاندوی بزرگ صدا کنم چون می خواستم بزرگ ترین باشم و یک روز هم بزرگ ترین خواهم شد. نه چون از خودراضی و مغرور هستم، بلکه چون این چیزی است که به آن باور دارم و می خواهم به دنیا نشان دهم که اگر به خودتان باور داشته باشید هر چیزی ممکن است. من هیچ کس دیگری نیستم، من خودم هستم، انتاندوی بزرگ.»

رکورددار شنا با مشکلات ستون فقرات

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | سوزانا هکست، شنا

سوزانا هکست، قهرمان نامدار پارالمپیک تیم انگلیس، زمانی اسب دوانی آینده دار بود اما حادثه ای تراژیک روی اسب زندگی او را برای همیشه تغییر داد. یک سقوط بد موقع باعث صدمه به ستون فقرات، شکستگی کتف، آسیب به لگن و مصدومیت او از ناحیه سر شد. او به خاطر دارد که المپیک ۲۰۱۲ لندن را از روی تختش در بیمارستان تماشا کرده است اما به جای ناامید شدن، تصمیم گرفته تا در پارالمپیک ۲۰۲۰ خودش را نشان دهد. این ورزشکار ۳۲ ساله تاثیر گذار به حساب می آید چون اجازه نداد ناتوانی معرفش باشد. او به اسب دوانی به همراه شنا ادامه داد و در طول این سال ها موفقیت هایی در هر دو رشته کسب کرد. او حالا دارنده مدال طلا و نقره در رقابت های جهانی و اروپایی است و رکورد انگلیس در شای آزاد ۵۰ و ۱۰۰ متر به همراه کمال پشت ۱۰۰ متر را در اختیار دارد و در پارالمپیک امسال هم درخشید.

گرفتن راکت به دهان

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | ابراهیم حمد تو، تنیس روی میز

این ورزشکار حاضر در مسابقات پارالمپیک پس از ویدئوهایی که از او در حال انجام مسابقات تنیس با قرار گرفتن راکت در دهانش منتشر شد، به قهرمان شبکه های اجتماعی بدل گشت. او راکت را با دهانش نگه می دارد

چون هر دو دستش را در تصادفی در ۱۰ سالگی از دست داده است. این ورزشکار مصری با تکنیک باور نکردنی اش در پرتاب توپ با پا و بازی باضربات قابل توجه با دهان، هواداران این ورزش در پارالمپیک ۲۰۲۰ را شگفت زده کرد. هر چند او بایک پیروزی و یک شکست در این دوره از مسابقات به مدال دست نیافت اما گفت که سال ۲۰۲۴، نمایش های خیر کننده تری خواهد داشت.

خوشحالی دیدنی دست فروش نقره ای

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | جراح نصار، پرتاب وزنه

جراح نصار، ورزشکار کوتاه قامت عراقی که در رشته پرتاب وزنه فعالیت می کند، موفق شد مدال نقره بازی های پارالمپیک ۲۰۲۰ توکیو را کسب کند. این ورزشکار که

در بغداد دست فروش است، به چهره ای ویژه

در ورزش این کشور تبدیل شده است.

از قوی ترین مردان ایران تا تصادف و طلای پارالمپیک

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | حامد امیری، پرتاب نیزه

حامد امیری ۱۱ سال پیایی در مسابقات قوی ترین مردان ایران حاضر شد و بارها بر سکوی قهرمانی ایستاد اما خبر نداشت که تقدیرش چیز دیگری است و نقش قالی زندگی اش طور دیگری بافته شده است. قهرمانی که اگر چه سال هاست نمی تواند روی پاهای خودش بایستد اما تسلیم نشده و قصد ندارد دست ها را بالا ببرد. او بعد از یک تصادف سخت، ۹ ماه در بیمارستان زیر نظر پزشک ها بوده و در باره آن روز ها گفته: «با همه سختی ها باز هم روی همان تخت ورزش و یادambil سعی می کردم بازوهای خودم را تقویت کنم. پزشک معالجم مخالف بود اما توجهی نمی کردم. یکی از روز ها وقتی برای معاینه به تهران آمدم پزشک به من گفت باید به ویلچر عادت کنم و هیچ گاه نمی توانم روی پاهایم بایستم. از شنیدن این خبر شوکه شدم و با اعتراض به دکتر گفتم پس چرا همه به من وعده می دادند که دوباره می توانم با پاهایم راه بروم. خیلی زود با واقعیت کنار آمدم و از آن جایی که بر نامه های بدنسازی را در رقابت های مردان آهنین به شکل علمی انجام می دادم از همان بر نامه ها استفاده کردم و بعد از پنج ماه تمرین در رشته پرتاب دیسک، وزنه و نقره به مسابقات بین المللی دبی اعزام شدم. در این رقابت ها مدال نقره گرفتم و این نخستین سکوی پرتابی بود که مرا به میان بهترین روز های زندگی ام پرتاب کرد. من دوباره متولد شده بودم و نمی خواستم متوقف شوم. وقتی هم امسال مدال پارالمپیک را گرفتم خوشحال شدم که توانستم به خانواده ام ثابت کنم من همان حامد هستم. از آن جایی که مادرم از دیدن من روی ویلچر غصه دار می شود برای تمرین به شهرستان های اطراف می روم تا کمتر مقابل چشمان او باشم. زندگی از دیدگاه من یعنی تلاش و تقلا و خواستن و حرکت کردن... و گر نه انسانی که هدف او را ندارد، چه فرقی بایک مرده متحرک دارد؟»

تاریخ ساز شدن سریع ترین دهنده نابینای جهان در توکیو

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | دیوید براون، دهنده

«دیوید براون» یکی از شرکت کنندگان در پارالمپیک ۲۰۲۰ توکیو است که موفق شده نام خود را به عنوان سریع ترین دهنده کاملاً نابینا به ثبت برساند. ۱۵ ماهگی مشخص شد که دیوید براون به بیماری کلاوژاکی مبتلاست که باعث شد او در ۱۳ سالگی بینایی خود را به طور کامل از دست بدهد. براون می گوید که سال های زیادی در هراس زندگی کرده تا متوجه علاقه خود به دوندگی شده است. حضور براون در مسابقات دو میدانی به شکل جالبی رقم خورده است. او یکی از ۲۵ برنده مسابقات مقاله نویسی بود که برای حضور در یک دعوت شد. او می گوید که مقاله اش درباره چگونگی استفاده از ورزش برای غلبه بر موانع بوده و به این نکته اشاره کرده که در طول این سال ها با افسردگی و تفکر خود کشی دست به گریبان بوده است. پس از برنده شدن در آن مسابقه مقاله نویسی، این دهنده پارالمپیک در کنار راهنمایی بینا به تمرین و رقابت در رشته دو میدانی می پردازد. براون در مسابقات ۲۰۱۶ ریو در دوی ۱۰۰ متر مردان رکورد ۱۰/۹۹ ثانیه را ثبت کرد تا مدال طلا را به خانه ببرد و امسال این رکورد را بهبود بخشید تا سریع ترین دهنده نابینای دنیا شود.

دوچرخه سواری با دست

چهورز شکاری و چه رشته ای؟

جکون گاس، دوچرخه سواری

جکون گاس از تیم انگلیس در دوچرخه سواری ۲۵۰۰ متر بار کور دشکنی مدال طلا را از آن خود کرد. ون گاس ۱۲ سال پیش در جنگ افغانستان حضور داشت که پس از برخورد موشک دچار جراحت جدی شد و دست چپش را از آرنج به پایین از دست داد. او همچنین از ناحیه ریه و اعضای داخلی دچار آسیب شد، استخوان درشت تنی و زانویش پایش شکست و زخم های ترکش در بدنش باقی ماند. او ۱۱ عمل جراحی انجام داد و زو مان زیادی را برای درمان صرف کرد.

به محض این که شرایطش کمی بهتر شد، تصمیم گرفت رشته سخت دوچرخه سواری را بدون یک دست و پاهایش شروع کند و نتیجه تلاش هایش باعث شگفتی همه در توکیو شد. بسیاری از رسانه های خارجی در باره او بعد از کسب طلا نوشته اند که روایت زندگی اش قدرت بسیاری برای تاثیر گذاری بر نسل جوان دارد.

اسکی باز بدون پا

چهورز شکاری و چه رشته ای؟

اوگسنان سترز، اسکی و قایقرانی

این ستاره تیم آمریکا گذشته ای پر از مشکل و ناراحت کننده دارد. او سه سال پس از فاجعه مجرده، به سرپرستی گرفته شد و به آمریکا رفت. ناتوانی او از زمان تولد بدین معنا بود که پاهایش باید قطع شود و پای چپ در ۹ سالگی و پای راستش در ۱۴ سالگی قطع شد. نکته شگفت انگیز در باره او این که استعداد هایی در ورزش های مختلف از خودش نشان داده است. او در رشته های قایقرانی، دوچرخه سواری و اسکی در پارالمپیک های تابستانی و زمستانی شرکت می کند. او اولین بار در المپیک لندن به میدان رفت و از آن زمان هشت مدال در این مسابقات کسب کرده است و امسال هم در مسابقات اسکی موفق به کسب طلا شد.

طلایی شدن مردی محکوم به ۸۴ سال حبس

چهورز شکاری و چه رشته ای؟ | سباستین رودریگز، شناگر

سباستین رودریگز به دلیل قتل در سال ۱۹۸۵ بازداشت و به ۸۴ سال حبس محکوم شده بود. اما رودریگز در سال ۱۹۹۰ دست به اعتصاب غذایی زد که ۴۲۲ روز طول کشید. آسیبی که در اثر مصرف نکردن غذا به بدن او رسید چنان شدید بود که هر دو پایش را از دست داد. رودریگز در سال ۱۹۹۴ با عفو مشروط قانون اسپانیا برای افرادی با شدت بیماری بالا از زندان آزاد شد و به محض آزادی شروع به بازسازی زندگی اش کرد. او توجه خود را معطوف به شنا و کمی هم به کشتیبال با ویلچر کرد و در عرض شش سال به پارالمپیک ۲۰۰۰ سیدنی راه پیدا و پنج مدال طلا کسب کرد. او بعد از طلایی شدن در مسابقات امسال هم گفت: «من در طول زندگی ام متوجه شدم که اشتباه کردم. من سعی کردم اصلاح شوم و روی آن کار کردم. نمی توانم برای گذشته کاری انجام دهم. کاری که می توانم بکنم این است که آینده متفاوتی بسازم.»